

som de danske Arbejdere indtog allerede i 1886.

Det fremgaar ogsaa heraf, at Arbejderne fra første Færd have været villige til Fred, at Arbejderne altid have sat fredelige Afgørelser forud for andre Midler, og at de mange Angreb, som have været rettede mod os for, at det for os kun kom an paa at skabe Had og Uro, ere fuldstændig ubegrundede. Nej, Faren for Ufred kommer fra en helt anden Side, og det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) pegede meget rigtigt paa, hvor det er, Faren er, hvor Kilden til Ufreden springer. Det er indenfor selve Arbejdsgiverforeningen. Der er indenfor Arbejdsgiverforeningen for nogle Aar siden skabt en Stat i Staten, en særlig Kamporganisation med det Formaal at skabe Ufred her i Landet. Det er Formanden for Tekstilfabrikanterne, Hr. Des-sau, der er den egentlige Fader til denne Organisation, til hvis Oprettelse tillige Mænd som Direktør Hauberg, Alexander Foss og Direktør Ballin hjalp. Disse Mænd fik, efter at de i en hel Del Aar havde bestræbt sig at forhindre fredelige Afgørelser mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, i 1896 gennemtrumfet en særlig Organisation indenfor Arbejdsgiverforeningen. Jeg har her en hemmelig Indberetning fra denne særlige Organisation, som ved Skæbnens Hjælp er falden i Fjendehaand, og der gives i den ganske interessante Oplysninger vedrørende den Uro, der har været her i Landet i de sidste Aar. Det fortælles i denne Beretning klart og lige ud, at Hovedformaalet med Oprettelsen af „Industrifagene“, de store Fabrikanter, særlige Organisation, har været en stærkere Hævdelse af § 16 i Arbejdsgiverforeningens Love, som gaar ud paa, at alle Overenskomster, der afsluttes mellem enkelte Arbejdsgivere og enkelte Arbejdere, mellem enkelte Fag og enkelte Fagforeninger, skulle godkendes af Arbejdsgivernes Hovedorganisation. Her findes der et særlig fremtrædende Bevis for, hvorledes Industrifagene have fremkaldt Lockouttrusler. Det var i 1906, da der var Strid mellem Dansk Træarbejderforbund og Dansk Arbejdsgiverforening. Det hedder herom: „Den Kamp, som Industrifagene have ført igennem, var ingenlunde let, og det gjorde den endnu vanskeligere, at det viste sig, som desværre adskillige Gange før, at der indenfor de interesserede Arbejdsgiverkredse var adskillige Folk, som for enhver Pris vilde slutte Fred med Dansk Træarbejderforbund“. Man ind-

rømmer her, at der indenfor Arbejdsgiverne var en stor Del, der for enhver Pris vilde slutte Fred med Arbejderne; men det forhindres af Industrifagene, der fik vedtaget, at der skulde værksættes en stor Lockout. Og hvad var det nu for Mennesker indenfor Arbejdsgiverforeningen, der for enhver Pris vilde slutte Fred med Arbejderne? Derom faa vi ganske tydelig Besked et andet Sted, og det har sin store Interesse at faa dette fremhævet. Det hedder derom her: „Forretningsudvalget ønsker vedblivende at betone, at det ingenlunde er vor Mening at ville foretage Skridt, som kunde svække Arbejdsgiverforeningen. Vi ønske fremdeles de hidtidige Rammer opretholdte, men vi nære en beskeden Tvivl om, at det i en overskuelig Tid vil lykkes at faa Haandværksfagene til at se Nyttens, ja Nødvendigheden af under bestemte Forhold at ophøre med den evindelige Eftergivenhed overfor Arbejdernes Krav, og vi tør under disse Omstændigheder ikke tilraade at opgive Industriens særlige Organisation, men maa tværtimod tilraade at styrke og befæste denne“. Det udtales her ganske klart og tydeligt, at de Folk indenfor Arbejdsgiverforeningen, der ønske at slutte Fred med Arbejderne, ere Haandværksfagene. Derfor er Industriforbundet indenfor Arbejdsgiverforeningen oprettet til at bekæmpe disse Haandværkere, trænge dem tilbage, berøve dem Indflydelse paa Afgørelsen af Arbejdsstridigheder, og der er ingen Tvivl om, at vi her have Kilden til den evige Uro.

Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) priste i høje Toner et tidligere Medlem af dette Ting, Niels Andersen, og jeg skal i ingen Henseende forklejne de smukke Ord, han udtalte om Arbejdsgiverforeningens tidligere Formand. Han var en retsindig og ordholdende Mand, det er jo anerkendt officielt fra Arbejdernes Side. Men det fremgaar af denne hemmelige Beretning, at denne Mand blev tvungen bort fra Arbejdsgiverforeningen af de store Arbejdsgivere. Man vedtog nogle Ændringer i Arbejdsgiverforeningens Vedtægter, og da de vare vedtagne, gik Niels Andersen, saa forlod han sin Plads. Det hedder herom i denne Beretning i ganske faa Ord: „Allerede da disse Ændringer gennemførtes, var det almindelig bekendt, at Arbejdsgiverforeningens mangeaarige Formand, Etatsraad N. Andersen, tænkte stærkt paa at trække sig tilbage fra dette alvorlige og brydsomme Hverv.“ Det er de store Arbejdsgiveres Triumf, der fejres,